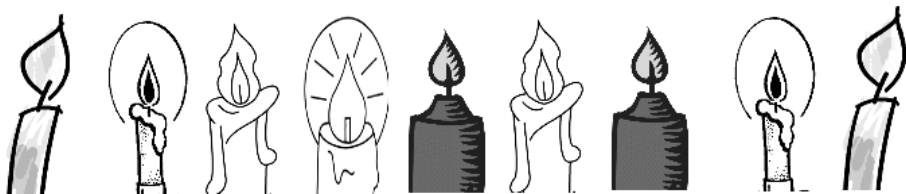

Pro bystré hlavy

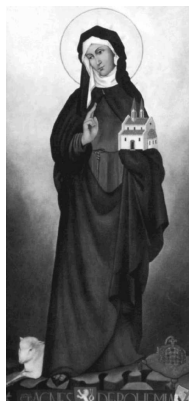
PRO NEJMENŠÍ

Dne 2. listopadu slavíme Vzpomínku na všechny naše věrné zemřelé – tzv. dušičky. Společně s rodiči navštívíte hřbitov, zapálíte svíčku a budete vzpomínat a modlit se za všechny zemřelé. Najdi svíčku, která je zde jen jednou.

PRO STARŠÍ

Svatá (1211 – 1282) byla nejmladší dcerou českého krále Přemysla Otakara I. Několikrát se měla vdávat. Dvakrát ji dokonce požádal o ruku císař Fridrich II. odmítla a nakonec vstoupila do kláštera. O kanonizaci usilovala už Eliška Přemyslovna a poté i Karel IV., ale jejich snaha nebyla úspěšná. Teprve v roce 1874 byla prohlášena za blahoslavenou a 12. listopadu 1989 ji papež Jan Pavel II. svatořečil. Letošní rok si tedy připomínáme dvacáté výročí této významné události. Jméno této světice zjistíš, když písmena z jejího jména poskládáš postupně podle číslic.

E	Č	N	S	Ž	A	A	Á	E	K	K
3	7	2	9	4	1	6	11	8	10	5

Klára Špunt Zelinková

2

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Láska Kristova je naší silou.“

foto: Ondřej Záleský

Informace

Aktuální dění ve farnosti

● **Přijměte pozvání na koncert duchovní hudby**, který se koná 17. listopadu 2009 v kostele minoritů u příležitosti 20. výročí sametové revoluce. Jako čestný host na něm vystoupí italský dramatický tenor Guglielmo Callegari za varhanního doprovodu Mgr. Ondřeje Múčky. Na programu jsou díla z tvorby J. S. Bacha, G. F. Hendela, A. Stradelly, Ch. Gounoda a dalších mistrů. Koncert začíná v 18 hodin a vstupné je dobrovolné. Za organizátory zve

Jiří Hájek

Otec přijel ...

Nevím jak vy, ale já jsem s velkým očekáváním vyhlížela poslední zářijový víkend. Čím více se blížil, tím se také v čím dál větší míře množily dotazy v práci, jestli půjdu „na Svatého otce“. Někteří známí řešili, jestli jít či nejít a mnozí prožívali různé pocity.

Já jsem to viděla dost jasně, přijíždí člověk, mně bytostně blízký, tichý, introvertní, možná ne tak mediálně úspěšný, ale určitě důstojný zástupce Krista na zemi a i nástupce snad všemi milovaného Jana Pavla II. Přijíždí za mnou domů, takže si to

nemůžu nechat ujít – a nenechala, o čemž vypovídají následující řádky.

V neděli 27. září v 5.20 vyjíždíme s kamarádkou Jančou busem z hlavního nádraží směr letiště Brno-Tuřany. Autobusy jsou plné, ale neustále najíždějí další a lidé jsou takoví zvláštní, koukáme na sebe (protože některé obličejové od vidění známe), nestrkáme se, prostě tak nějak klidně se vydáváme k cíli. Po vystoupení na letišti, kolem panuje ještě tma, se necháme nést proudem poutníků k areálu. Po cestě se snažím nafotit pár snímků, mívám boží muka a řadu stánků s vlaječkami a knížkami. Jedno mávadlo také pořizuji, což se pak ukázalo jako zbytečné, protože jsme vyfasovaly další praporečky v sekci. Naše sekce B2 už je v 6.00 z větší části zaplněna, prodíráme se blíž k baldachýnu a parkujeme za jednou rodinkou. Před námi sedí tři hříbečci zachumlání v dekách, tatínek, asi dvoumetrový pán, nám později poslouží jako orientační bod a maminka jako nezištný pomocník při opatrování zavazadel.

Začíná svítat a přitahuje, vytahuji rukavice. Rozhlížím se, poslouchám o. Holíka s paní moderátorkou, jakáže hesla na přivítanou vymysleli. Snad nejlepší zní: „Víš snad každé mrně, že je otec v Brně.“ Následují modlitby vedené komunitou Emmanuel, neokázalé svědectví rodiny Levíčkových a krásně zazpívaná písnička Tmavomodrý svět nejmladším Benjamínkem. Ta intonace u tak malého dítěte je obdivuhodná a snad každý vidí, že i přes kříž, který nesou, jsou šťastnými lidmi. Následuje

nebo vidět v televizi. Indonéská vláda požádala o mezinárodní pomoc. Na tuto výzvu reagovala i Katolická charita Česká republika a zřídila pro tento účel konto č. 88444422/0800. Prosíme, abyste projevíli solidaritu a podle svých možností se připojili k pomoci postiženým těmito přírodními katastrofami. Své příspěvky můžete dát do naší charitní pokladničky. Peníze budou předány oblastní charitě ve prospěch uvedeného konta. Pomoc bližním v neštěstí nezůstane bez odměny. „Cokoli jste učinili jednomu z mých nejposlednějších...“

Děkujeme všem štedrým dárcům a modlíme se za všechny postižené v Indonésii a Oceánii, za ty, kteří přišli i o všechno i o své nejbližší.

*Boží ochranu vám vyprošují
dobrovolníci farní charity*

Příběh

Kdo za to může?

Chodník autobusové zastávky byl plný skleněných střepů z reklamního panelu, lidé opatrně našlapovali mezi nimi a dospělí obezřetně pokukovali po školácích, jestli jsou dost pozorní k tomu nepřijemnému terénu. Všichni znechuceně pozorovali to opakované vandalské dílo, které bylo na řadě sídlištních zastávek k vidění týden co týden.

„Ta dnešní mládež, mají, na co si vzpomenou, samá zábavy, žádná nouze a roupama neví coby!“ rozhořčil se starý pán. Několik reprezentantů mládeže stálo

na zastávce také a jeden kluk s kytarou nechtěl k té výtce zůstat lhostejný. Popošel k pánovi a odhodlaně spustil: „Mně se to, pane, taky nelíbí a asi nikomu z nás, jak tu stojíme. Ale když se zeptám, kdo za to může, myslíte, že je to záležitost jen 'té mládeže'?“ Pán se zamračil, ale poslouchal dál. Kluk pokračoval: „Jsou to snad děti, kdo natáčí filmy o všech možných zločincích, podrobně v nich zobrazují všemožné zlé jednání a často i stírají rozdíl mezi chápáním dobrého a zlého? Jsou to snad děti a mladí, kdo tím jakoby říká – za zveřejnění stojí jen násilí a podobné věci, protože z toho plyne spousta peněz? Ale pro koho? Každý, kdo udělá něco zlého, si může spočítat, že se jeho jméno objeví v novinách, budou o něm psát knihy, točit filmy ... že bude mít i své obdivovatele a napodobovatele. Když i herci často mluví o tom, že hrát kladné role je nuda a záporné je mnohem zajímavější. Jestli se svět tolik kloní k tomu, co je zlé, jestli je o tom spousta počítačových her, jak v tom má dítě nebo mladý člověk vyrůstat? Co když někdo pak neumí věci řešit jinak, než mu takový svět dospělých nabízí? Myslíte, že je opravdu potřeba začít jen s nápravou mladých?“ Kluk zbrkle dokončil svou řeč, protože mu jel jeho autobus a on do něj na poslední chvíli naskočil. Tak ani nemohl starému pánovi poskytnout prostor k reakci na jeho slova.

Starý pán se podíval za odjíždějícím autobusem a už se nemračil. Podobně jako pár lidí, co zůstali na zastávce, zamyšleně pozoroval lesklé střepy na chodníku.

Jarka Cýrusová

Jako správný opozdilec se krađu rozlehlým areálem skautské klubovny pod Bílou horou přesně na konec děkovné mše. Ještěže si mě nikdo moc nevšimá. Hned po požehnaní se ale otáčí známé tváře – mé milé skautky, které prožily většinu námi vedených táborů. A konečně taky nějaké moje vrstevnice i střípky onoho vedení, které se staralo o mé první skautské krůčky. Hlouček u ohniště bude nejspíš parta našich zakladatelek. Nezbyvá než obdivovat jejich tehdejší odvahu a nasazení! K tomu vidím taky pár nejmladších zástupců nastupující generace světlušek... kolikáté už?

V klubovně se prohlíží fotky a staré kroniky. Udivené výkřiky typu: „Veverka s copem... jééé, Dangalo, dlužíš zápis z trojdenáku na jaře 1995!! A kdo je ta holka v brýlích vedle vánočního stroměčku?“ se linou celým prostorem. Zaráz se salvami smíchu. U jednoho stolu se tvoří skupinka, která už je mi známa jen přezdívkami z vyprávění... Apanačka, Smíšek, Tabita, Talpa... A ejhle, za přezdívkami se podezřele často skrývají maminky současných skautek.

Se soumrakem nás Píďalka, organizátorka celé akce, svolává k ohni, který slavnostně zapaluje Aška. Netřeba zdůrazňovat, že právě Aška stála na počátku oddílu, který spouště holek, slečen, současných maminek i babiček přinesl krásná skautská léta, celoživotní kamarádství a hluboké vzpomínky na tábory a všemožné jiné akce. A pak už se jen zpívaly písničky, které nezestárly ani za těch 40 let, až do večerky, kterou jsme spojené v kruhu zakončily překrásný den.

Tiše přeji všem malým dětem, které se prohánějí po našem kostele, aby nebyly ochuzeny o podobné zážitky, které přetrvávají v srdcích nás všech, kteří jsme si skautskými oddíly prošli, a držím palce mladé generaci holek ve vedení Severek, ať to nevzdávají.

Na závěr patří velký dík Píďalce, bez jejíhož nadšení by se sraz pravděpodobně nikdy neuskutečnil. Snad nebudeme muset čekat na další zase čtyřicet let...

Z farní charity

Vážení přátelé!

Věříme, že si nesete spolu s námi v duši to úžasné obdarování, kterým je pro nás návštěva Svatého otce Benedikta XVI. v naší republice, v našem městě Brně, uskutečněná před necelým měsícem. Bohu díky! I za to, že žijeme v míru a momentálně nezažíváme žádnou přírodní katastrofu.

V minulých dnech jsme mohli díky vaší štědrosti zaslat 3 000 Kč na nákup léků pro malomocné (LL) a 5 000 Kč Sdružení pěstounských rodin pro projekt „Dům na půli cesty“. Nároky na činnost tohoto sdružení narůstají, mají problémy s financováním a žádali nás o podporu.

A nyní ke smutnějšímu události:

Vlna katastrof v Pacifiku, ničivé otřesy i tsunami zabily v Oceánii a v Indonésii tisíce lidí a zničily domy a nezbytnou infrastrukturu. Tak lze v krátkosti shrnout to, co si můžete mnohem podrobněji přečíst v novinách či vyslechnout v rádiu

zamyšlení o naději režiséra J. Stracha, opět hutný materiál k zamyšlení, zpěvy hudebních těles s Hradišťanem v závěru.

Blíží se příjezd představitele státu a hlavního hosta. Na chvíli měníme stanoviště a při návratu už nacvičuje Svatomichalská schola spolu s poutníky nápěvy ke mši. Pan Gerbrich nám názorně předzpívává „jak na to“ a nechává prostor i nám, „sto tisícům poutníků“.

Přilétá hlava státu s chotí a spolu s vedením města a kraje jdou ke svým místům. Můžeme je sledovat prostřednictvím velkých obrazovek, jemným máváním je zdravíme. A pak, pak přilétá Svatý otec a zvedá se les rukou s vlajčkami a máváme a máváme. Otáčíme se tu na obrazovku, tu vyhlížíme střechu papamobilu.

Začíná mše svatá a na úvod vítá Svatého otce náš biskup Vojtěch. Svatý otec reaguje a obrací se na nás s žádostí, abychom mši svatou prožili v usebrání a ponechali vlajky vlajkami. Mše probíhá v latině, homilie v italštině s překladem, který procítěně zprostředkoval náš pan farář. Lidé naslouchají a po závěrečném odmlčení následuje několik minut téměř absolutního ticha, v němž je možné ucítit dotek toho, kvůli němuž jsme sem skutečně šli a ke kterému nás Svatý otec chce nasměrovat. A to je asi to hlavní, proč přijel: upevnit nás a přiblížit nám Pána, a nezbytně tedy i našeho příbuzného, souseda, spolupracovníka...

Mše pokračuje proměňováním a za tónů naší krásné chrámové hudby je rozdělována eucharistie. Krásné setkání se blíží

ke konci, Svatý otec opět usedá do papamobilu a my jej vyprovázíme k letadlu. Opět se dáváme průchod radosti z jeho návštěvy, máváme a máváme a za chvíli se nám zvedá letadlo nad hlavu, pak se ve vzduchu stáčí opět k nám a my všichni máváme Svatému otci na rozloučenou.

Myslím si, že už zbývá jen říci „Bohu díky“.

Hezké dny, Monika Zouharová

Rozvrh náboženství

ve školním roce 2009/2010

FARA – LIDICKÁ 6

– P. Bohumil Urbánek

1. stupeň, středa 15.45–16.30

je přístupno všem dětem, které nemají možnost vyučování ve škole

– Michal Černý

2. stupeň, úterý 16.15–17.00

ZŠ ANTONÍNSKÁ

– P. Bohumil Urbánek

1. stupeň, čtvrtek 14.00–14.45

ZŠ KOTLÁŘSKÁ

– Hana Šváblová

1. stupeň, pondělí 16.00–16.45

ZŠ BOTANICKÁ A ZŠ STAŇKOVA

– pro malý počet dětí se výuka přesouvá na faru

Slovo nemocným

Když pozorujeme průběh roku a střídání ročních období, uvědomujeme si, že podobně probíhá i lidský život. I v něm je období růstu, rozvoje a po něm následuje období klidu a přípravy k zakončení. Každé období přináší určité radosti a pozitiva, kterých si musí člověk všimnout, ocenit je a mít z nich radost. S přibývajícím věkem se zmenšují potřeby člověka a ubývá jeho přání. Člověk se učí pozorovat všechno z určitého nadhledu a není už ovlivněn touhou účinně zasahovat do dění kolem sebe. Neplánuje dlouho dopředu, ale spíš se dívá do minulosti a uvědomuje si souvislosti, které mu unikaly, a víc chápe jednání lidí, kteří mu třeba v minulosti ublížili. Dovede pochopit to, co mu v minulosti působilo potíže, a nachází dodatečně smysl všeho, co prožil.

Věřící člověk se musí vyrovnat s úbytkem tělesných i duševních schopností a nezávidí mladším jejich svěžest, sílu a schopnosti. Umí se dívat na události kolem sebe tak, že má radost z úspěchu druhých lidí, protože ví, že prospívá všem lidem. Když se člověk umí vyrovnat se skutečností stáří, je vyrovnaný a klidný, postupně se zbavuje závislosti na věcech, na kterých mu v minulosti hodně záleželo, a uvědomuje si, že je vlastně nepotřebuje. Ten, kdo v dřívější době myslel na dobro druhých lidí, se ani ve stáří nezmění a nestává se sobeckým, ale vidí potřeby druhých lidí a má snahu jim prospět podle svých možností.

Na každého člověka s přibývajícím věkem působí negativní vlastnosti, které jsou v povaze každého člověka. Proto proti nim musí člověk bojovat. Každý ze zkušenosti ví, že jeho přirozené síly na to nestačí, a tedy musí prosit Boha o pomoc, aby mu byl zachován jasný pohled na všechno, co prožívá a co se týká jeho osoby a lidí kolem něj. Musí také prosit o sílu, aby uměl přemáhat svoje špatné nálady, netrpělivost a aby se uměl vyrovnat s tím, co se neděje podle jeho představ a přání. S Boží pomocí a s využíváním přirozených schopností, jež každý člověk má, je možné prožívat svůj život až do jeho konce tak, aby to prospívalo nejen jemu samotnému, ale i všem ostatním, se kterými se setkává.

o. J. Šik

Severky slaví 40

Dívčí skautský oddíl Severky, jež už po několik generací tvoří především děvčata od svatého Tomáše, oslavil 40. výročí svého založení. Při této příležitosti proběhlo 20. září setkání minulých i současných členek oddílu. Zázitky z něj vám přináší Aška – zakladatelka Severek – a Veverka, která oddíl vedla do loňského léta.

AŠČINY ZÁŽITKY

Už někdy v létě jsem se zmínila, že letos náš oddíl slaví čtyřicátiny. A vzhledem k tomu, že jsem obdařena někdy až zbrkle akční dcerou Píďalkou, začala

připravovat setkání – znamenalo to kontaktovat skautky všech generací, zajistit místo konání, kroniky a v neposlední řadě občerstvení duchovní i tělesné. Patří jí za to dík.

Všechno vlastně začalo před 40 lety, kdy vznikl náš oddíl jako 22. dívčí oddíl skautek a po normalizaci pokračoval ve Svazarmu jako oddíl Severek.

Snad je na místě připomenout, že skautský oddíl není jen jedním z mnoha zájmových kroužků. Je to vlastně výchova k sebevýchově, pěstování charakteru. Učení orientaci nejen v přírodě podle mapy, ale i v životě. Stopování není jen naučit se znát stopy různých zvířat, ale naučit se všímavosti k potřebám druhých. Vnímat všechny zázraky přírody – stopy Boží lásky. Je důležité naučit se vzájemně se dorozumět – a to nejen morseovkou. Odznak tří orlích per není jen odznakem na košili, na který může být každý hrdý, ale učení se sebezáporu (dnes tak nepopulární slovo).

A teď už k samotnému srazu dne D:

Od konečné desítky Stránská skála jsme se přesunuli sice nedlouhým, zato však celkem dobrodružným minivýletem do klubovny na Slatinské ulici. Mně osobně se místo zdálo ideální k tomuto účelu, skýtalo dost místa pod střechou pro případ špatného počasí i venku k posezení, velké oplocené hřiště a táborový kruh. To všechno ve stále ještě zelené přírodě babího léta.

Po příchodu na nás čekalo občerstvení, při jídle i po něm se vytvořily skupinky,

povídalo se, vzpomínalo. Bylo možné nahlížet do starých kronik či zhlédnout video z tábora, nejmladší část oddílu se věnovala balonu na hřišti. Během odpoledne Zip rozdávala účastničky, které se šmrncem vytvořila Witty.

V 15 hodin nás čekala duchovní část dne – otec Pavel Šimůnek od líšeňských salesiánů sloužil mši svatou. Pro mě osobně to byl nevšední zážitek. Nejenže mi zalichotil jeho postřeh: „Nepodceňujte důchodce!“, ale zatím jsem ještě neměla možnost slavit společenství při mši svaté pod širým nebem.

A už se přisunuly židle do kruhu a povídaly jsme si o vzniku a začátcích oddílu. Potěšilo mě, že zájem byl i mezi mladšími Severkami.

Už během odpoledne připravila Panda hranici a den skončil jak jinak než táborákem, ohněm přátelství a sesterství. Odlesk jeho záře si každá z nás odnáší v srdci . . . Zapad den, slunce svit . . .

Přeji všem skautkám, aby naplňovaly slova oddílového pokřiku: . . . aby moh' každý, komu schází síly, dle svitu Severky směr správný vyhledat.

VEVERČINY ZÁŽITKY

Ženu se s vyplazeným jazykem z akce na akci, jak to tak obvykle bývá, i když nyní je to přece jen s trochu větší dávkou zvědavosti . . . Kdepak ten severčí sraz vůbec je? A kdepak se tam objeví? Záhadné vedení, které se o nás staralo na počátku mé skautské kariéry téměř před dvaceti lety? Podařilo se přilákat i zakladatelky oddílu? Však brzy uvidím . . .